

Bir Köprü

– Kankurt · 07 Haziran 2020

Bir köprünün de lisanı var döndüğünce dili
Anlayabilmek gerek, söylediklerini
Her nefes bir köprü gibi
Ahirete taşıyan bu bedeni
Köprünün altında yatan bir neden görüyorum
Birleştirmek,bağlamak,aracı olmak belki
Varınca gülümseyebilmek endişesi
Kalplerin köprüsü nedir ki?
Yahut o köprüleri yıkan neydi?
Birikmiş yüklerin yerçekimine mi desteği
Olmayacak iki yakaya bir köprü inşa etmek mi?
Bu köprüler nasıl kurulur, nasıl yıkılır?

İnsanoğlu sever vazgeçmeyi, pes etmeyi, beklemeyi.
Umut etmeyi sever çünkü bir daldır
Bastığı emin olmadan
Düşüp bazen kalktığı.
Ve kahrolur, duyulmayan çığlıkları
Sırf kaybetmemek için iyiyi
Nefret duymamak için
İnsanlıktan kalan o kırıntılarla doyurur karnını
Sonra kendinden nefret eder
Kızır, öfkelenir bir bakmışsın
Durulmuş yaşam koşusunda.
Yaşamak ya bu bir ileri, bir geri.

Öfkeliyim ben de kendime
Var kendimce sebeplerim
Bir daha kurulmayacağını bildiğim
Hatta kurulmaması gerektiğini
Onca köprünün enkazı altında hala
İçimdeki o ümidin konuşmasına izin verebildiğim için
Söylemişim yaşamak ya bu bir ileri bir geri.
Ama bir gün gelecek biliyorum
Bir gün gelecek ve olmayı dilediğim o şey olacağım

Ayağıma takılan elmeler anlamını yitirecek
Düşsem de yine başka sebeplerden
Kalktığımda kanamayacak dizlerim
O gün gelecek biliyorum
Öyle bir gün olacak ki bu
Artık öfke bile duymayacak
Nefret bile etmeyeceđim
İşte o gün çok yazık olacak ama
Kimse bilmeyecek neyin bu yeryüzünden kaybolduđunu.
O gün geldi!
İki yaka ayrıldı bilinmezliklere değin!